

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 18-05-2016
Enhed: Primær Sundhed, Ældrepoli-
tik og Jura
Sagsbeh.: DEPMAKI
Sagsnr.: 1605382
Dok. nr.: 87647

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 4. maj 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 14 (L 184) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 14:

”Vil ministeren bekræfte, at bemærkningerne til lovforslaget skal læses sådan, at ’forbud mod at udøve virksomhed under oplysning af en sag’ kun ”sjældent” bør overstige en periode på to måneder?”

Svar:

Jeg har foreslået, at der i autorisationslovens § 9 b gives Styrelsen for Patientsikkerhed hjemmel til at træffe afgørelse om, at en sundhedsperson får helt eller delvist forbud mod at udøve faglig virksomhed, mens en sag om midlertidig autorisationsfratagelse eller midlertidig virksomhedsindskrænkning oplyses.

Af den foreslåede bestemmelses stk. 3 fremgår, at forbud meddeles for en nærmere angives kortere periode, som kan forlænges.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår i denne sammenhæng følgende:

”For at tilgodese hensynet til de berørte sundhedspersoners retssikkerhed foreslås det, at Styrelsen for Patientsikkerhed skal give et forbud for en nærmere angiven kortere periode. Der skal således i forbindelse med udstedelse af forbuddet oplyses om forbuddets varighed. Det er en betingelse, at forbuddet alene gives for en kortere periode. Forbuddets varighed skal således afstemmes i forhold til den periode, det under hensyntagen til de foreliggende omstændigheder må antages påkrævet for at oplyse en sag om midlertidig virksomhedsindskrænkning eller autorisationsfratagelse, og karakteren af faren for patientsikkerheden. Hensynet til den berørte sundhedspersons retssikkerhed og at et forbud er et indgribende retsskridt, bør også indgå i fastsættelsen af forbuddets varighed.

Det forventes, at der ofte ikke vil være grundlag for at give et forbud af længere varighed end to måneder.”

Det er således forudsat, at der ved fastsættelse af forbuddets varighed på baggrund af den beskrevne afvejning af hensynene til patientsikkerheden og sundhedspersonens retssikkerhed ofte ikke vil være grundlag for at give et forbud af længere varighed end to måneder.

Formuleringen i spørgsmålet ”kun sjældent bør overstige en periode på to måneder” synes at indeholde en forudsætning om, at der i endnu mindre omfang end forudsat i lovforslaget træffes afgørelse om forbud med en varighed på over to måneder.

Baggrunden for den valgte formulering er et ønske om ikke gøre den tidsmæssige udstrækning af forbud for restriktiv i situationer, hvor der ud fra et hensyn til patientsikkerheden er behov for, at en sundhedsperson ophører med sin faglige virksomhed, indtil der er taget stilling til om der er grundlag for en afgørelse om midlertidig autorisationsfratagelse eller midlertidig virksomhedsindskrænkning.

Af hensyn til sundhedspersonens retssikkerhed er det præciseret i bemærkningerne, at:

”[...] det er særligt vigtigt, at Styrelsen for Patientsikkerhed fremmer oplysningen af en sag om midlertidig autorisationsfratagelse, jf. lovens § 9, stk. 1, eller midlertidig virksomhedsindskrænkning, jf. lovens § 9, stk. 2, med den fornødne hurtighed, når der er udstedt et forbud efter lovens § 9 b i forbindelse med oplysningen af sagen om den midlertidige tilsynsforanstaltning.”

Om der med den forslåede bestemmelse er fundet den rette balance mellem hensynet til patientsikkerheden og sundhedspersonernes retssikkerhed vil indgå i den kommende evaluering, jf. afsnit 2 i lovforslaget og mit svar på spm. 10 (SUU L 184).

Med venlig hilsen

Sophie Løhde / Mads Kirkegaard